HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a patra)

18 octombrie 2011 *

În cauza T-53/10,

Peter Reisenthel, cu domiciliul în Gilching (Germania), reprezentat de E. A. Busse, avocat,

reclamant,

împotriva

Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI), reprezentat inițial de domnul S. Schäffner și ulterior de doamna R. Manea și de domnul G. Schneider, în calitate de agenți,

pârât,

cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a OAPI fiind

Dynamic Promotion Co. Ltd, cu sediul în Bangkok (Thailanda),

* Limba de procedură: germana.

având ca obiect o acțiune formulată, pe de o parte, împotriva Deciziei Camerei a treia de recurs a OAPI din 6 noiembrie 2009, astfel cum a fost rectificată prin Decizia din 10 decembrie 2009 (cauza R 621/2009-3), și, pe de altă parte, împotriva Deciziei Camerei a treia de recurs a OAPI din 22 martie 2010 (cauza R 621/2009-3), privind o procedură de declarare a nulității între domnul Peter Reisenthel și Dynamic Promotion Co. Ltd,

TRIBUNALUL (Camera a patra),

compus din doamnele I. Pelikánová (raportor), președinte, K. Jürimäe și domnul M. van der Woude, judecători,

grefier: doamna C. Heeren, administrator,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 5 februarie 2010,

având în vedere memoriul în răspuns depus la grefa Tribunalului la 31 mai 2010,

având în vedere memoriul în replică depus la grefa Tribunalului la 16 iulie 2010,

având în vedere cererea având ca obiect măsuri de cercetare judecătorească depusă de reclamant la 30 august 2010,

având în vedere modificarea compunerii camerelor Tribunalului,

având în vedere observațiile depuse de OAPI la grefa Tribunalului la 30 septembrie 2010,

având în vedere întrebarea scrisă adresată de Tribunal părților,

în urma ședinței din 6 aprilie 2011,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 Cealaltă parte în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale), Dynamic Promotion Co. Ltd, este titular al desenului sau modelului industrial comunitar înregistrat sub nr. 217955-0001 (denumit în continuare „desenul sau modelul industrial contestat").

2 La 22 aprilie 2008, reclamantul, domnul Peter Reisenthel, a depus la OAPI – prin intermediul reprezentantului său – o cerere de declarare a nulității desenului sau modelului industrial contestat, în temeiul articolului 25 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 al Consiliului din 12 decembrie 2001 privind desenele sau modelele industriale comunitare (JO 2002, L 3, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 33, p. 70).

3 Prin Decizia din 20 mai 2009 (denumită în continuare „decizia diviziei de anulare”), divizia de anulare a OAPI a respins cererea de declarare a nulității desenului sau modelului industrial contestat. Decizia diviziei de anulare are șase pagini. Aceasta a fost transmisă de OAPI reprezentantului reclamantului în ziua adoptării prin fax și prin poștă împreună cu o scrisoare de însoțire de o pagină. Reclamantul a primit notificarea prin poștă la 25 mai 2009.

4 La 3 iunie 2009, decizia diviziei de anulare a făcut obiectul unei căi de atac formulate de reclamant. Reprezentantul acestuia din urmă a transmis OAPI memoriul în care a expus motivele căii de atac, mai întâi prin poștă, la 21 septembrie 2009, apoi prin fax, la 23 septembrie 2009. OAPI a primit comunicarea prin fax la 23 septembrie 2009, apoi prin poștă, la 24 septembrie 2009.

5 La 13 octombrie 2009, reclamantul a fost informat de grefa camerelor de recurs ale OAPI că termenul pentru depunerea memoriului în care se expun motivele căii de atac, prevăzut la articolul 57 din Regulamentul nr. 6/2002, expirase la 21 septembrie 2009. În consecință, în opinia OAPI, calea de atac a reclamantului putea fi afectată de o cauză de inadmisibilitate, memoriul respectiv fiind primit la 23 septembrie 2009, așadar, după expirarea termenului. În această privință, reclamantului i s-a acordat termen pentru depunerea observațiilor la 13 noiembrie 2009.

6 Prin observațiile din 14 octombrie 2009, reclamantul a susținut că decizia diviziei de anulare i-a fost notificată numai prin poștă, la 25 mai 2009, ceea ce ar rezulta din ștampila de intrare aplicată pe documentul transmis la biroul reprezentantului reclamantului. În consecință, memoriul în care au fost expuse motivele căii de atac ar fi fost depus în termen.

7 Prin decizia din 6 noiembrie 2009 (denumită în continuare „Decizia din 6 noiembrie 2009”), Camera a treia de recurs a respins ca inadmisibilă calea de atac. Referindu-se la raportul de transmitere a faxului diviziei de anulare aflat la dosarul administrativ, aceasta a considerat că decizia diviziei de anulare fusese efectiv comunicată prin fax

reprezentantului reclamantului la 20 mai 2009. Aceasta a dedus că termenul pentru depunerea memoriului în care se expun motivele căii de atac expirase la 21 septembrie 2009 și că, în consecință, memoriul primit la 23 septembrie 2009 fusese depus peste termen. În acest context, camera de recurs a mai considerat că ștampila de intrare nu are valoare probatorie în ceea ce privește data notificării deciziei diviziei de anulare.

8 La 12 noiembrie 2009, reclamantul a transmis OAPI noi observații însoțite de raportul de primire al faxului de către reprezentantul său din perioada 18-25 mai 2009 inclusiv. În opinia reclamantului, raportul demonstra că decizia diviziei de anulare nu i-a fost notificată reprezentantului său prin fax la 20 mai 2009.

9 Prin Decizia din 10 decembrie 2009 (denumită în continuare „Decizia din 10 decembrie 2009"), Camera a treia de recurs a rectificat Decizia din 6 noiembrie 2009, în sensul articolului 39 din Regulamentul (CE) nr. 2245/2002 al Comisiei din 21 octombrie 2002 privind normele de punere în aplicare a Regulamentului nr. 6/2002 (JO L 341, p. 28, Ediție specială, 13/vol. 39, p. 14). În opinia camerei de recurs, era necesar să se ia în considerare observațiile reclamantului din 12 noiembrie 2009, depuse înainte de expirarea termenului acordat de OAPI reclamantului. Cu toate acestea, camera de recurs a considerat că raportul de primire depus de reclamant nu permite repunerea în discuție a elementelor reținute de OAPI cu privire la notificarea deciziei diviziei de anulare, prin fax, la 20 mai 2009. În special, raportul respectiv de primire ar fi menționat un fax de șapte pagini primit de reprezentantul reclamantului la 20 mai 2009 la ora 12.35. În opinia camerei de recurs, acest document corespundea cu decizia diviziei de anulare transmisă împreună cu scrisoarea de însoțire. În consecință, camera de recurs a decis menținerea dispozitivului Deciziei din 6 noiembrie 2009.

10 La 23 decembrie 2009, reclamantul a solicitat ca Decizia din 6 noiembrie 2009 să fie din nou rectificată, în sensul de a se constata că memoriul în care au fost expuse motivele căii de atac a fost depus în termen. În această privință, reclamantul a prezentat

elemente noi referitoare la desfășurarea activității și la modul de gestionare a faxurilor în cabinetul reprezentantului său, precum și la indicarea sistematică a numărului expeditorului pe faxurile de la OAPI. Cu titlu subsidiar, reclamantul a solicitat *restitutio in integrum* în temeiul articolului 67 din Regulamentul nr. 6/2002.

11 Prin Decizia din 22 martie 2010 (denumită în continuare „Decizia din 22 martie 2010"), Camera a treia de recurs a respins cererile reclamantului depuse la 23 decembrie 2009. În ceea ce privește cererea de rectificare, aceasta a considerat că nu sunt îndeplinite condițiile stabilite de articolul 39 din Regulamentul nr. 2245/2002.

Concluziile părților

12 În cererea introductivă, reclamantul solicită Tribunalului:

— cu titlu principal, anularea Deciziei din 6 noiembrie 2009, astfel cum a fost rectificată prin Decizia din 10 decembrie 2009;

— cu titlu subsidiar, admiterea cererii de *restitutio in integrum*;

— obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

13 Prin scrisoarea din 7 aprilie 2010, reclamantul și-a modificat cererea ca urmare a pronunțării Deciziei din 22 martie 2010, solicitând în plus Tribunalului:

— anularea Deciziei din 22 martie 2010;

— constatarea faptului că memoriul în care au fost expuse motivele căii de atac a fost depus în termen la camera de recurs.

14 În memoriul în replică, reclamantul a renunțat la capetele de cerere privind *restitutio in integrum* și constatarea faptului că memoriul în care au fost expuse motivele căii de atac a fost depus în termen la camera de recurs. Prin urmare, acesta a solicitat Tribunalului anularea Deciziei din 6 noiembrie 2009, astfel cum a fost rectificată prin Decizia din 10 decembrie 2009, anularea Deciziei din 22 martie 2010 și obligarea OAPI la plata cheltuielilor de judecată.

15 OAPI solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

16 Reclamantul invocă două motive, primul, întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat, iar al doilea, pe o eroare de apreciere. Acesta solicită de asemenea Tribunalului adoptarea unei măsuri de cercetare judecătorească.

17 OAPI contestă temeinicia motivelor invocate de reclamant. Acesta susține, în plus, că cererea de anulare a Deciziei din 22 martie 2010 este inadmisibilă și că unele anexe la cerere nu pot fi luate în considerare de Tribunal.

18 Tribunalul consideră necesar ca, pe lângă analizarea motivelor și a argumentelor părților, să examineze din oficiu competența OAPI de a adopta Decizia din 10 decembrie 2009 și Decizia din 22 martie 2010.

Cu privire la admisibilitatea cererii de anulare a Deciziei din 22 martie 2010

19 OAPI susține că cererea de anulare a Deciziei din 22 martie 2010 este inadmisibilă întrucât modifică obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs. Astfel, decizia respectivă ar fi avut ca obiect două cereri ale reclamantului formulate după adoptarea Deciziei din 6 noiembrie 2009 și a Deciziei din 10 decembrie 2009.

20 Reclamantul consideră că prin cererea de anulare a Deciziei din 22 martie 2010 nu a modificat obiectul litigiului, ci doar l-a extins. Or, potrivit jurisprudenței, o astfel de extindere ar fi admisibilă din motive de economie a procedurii.

21 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că, potrivit articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, memoriile părților nu pot modifica obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

22 În cazul de față, Decizia din 22 martie 2010 a fost adoptată ca răspuns la scrisoarea reclamantului din 23 decembrie 2009 prin care a solicitat, pe de o parte, o a doua rectificare a Deciziei din 6 noiembrie 2009 și, pe de altă parte, cu titlu subsidiar, *restitutio in integrum*.

23 Aceste două cereri au fost examinate separat în Decizia din 22 martie 2010, ulterior ambele fiind respinse.

24 Or, din Decizia din 22 martie 2010 rezultă că cererea de rectificare formulată de reclamant prin scrisoarea din 23 decembrie 2009 viza aspectul dacă Decizia diviziei de anulare i-a fost notificată reclamantului prin fax la 20 mai 2009. Astfel, aceasta avea exact același obiect precum Deciziile din 6 noiembrie și din 10 decembrie 2009. Prin urmare, în măsura în care Decizia din 22 martie 2010 privește cererea de rectificare, aceasta reprezintă o continuare a deciziilor precedente ale camerei de recurs, astfel încât nu modifică obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul acesteia din urmă.

25 În schimb, reclamantul a solicitat OAPI *restitutio in integrum* pentru prima dată prin scrisoarea din 23 decembrie 2009. Acest aspect nu a făcut, așadar, obiectul nici al Deciziei din 6 noiembrie 2009, nici al Deciziei din 10 decembrie 2009. Prin urmare, în măsura în care cererea de anulare a Deciziei din 22 martie 2010 privește *restitutio in integrum*, această cerere modifică obiectul litigiului care s-a aflat pe rolul camerei de recurs în sensul articolului 135 alineatul (4) din Regulamentul de procedură.

26 În aceste împrejurări, cererea de anulare a Deciziei din 22 martie 2010 trebuie declarată admisibilă, în măsura în care decizia privește cererea de rectificare, și inadmisibilă, în măsura în care decizia privește cererea de *restitutio in integrum*.

Cu privire la competența OAPI de a adopta Decizia din 10 decembrie 2009 și Decizia din 22 martie 2010

27 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că examinarea competenței autorului actului constituie un motiv de ordine publică ce trebuie invocat, ca atare, din oficiu (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 27 februarie 1992, BASF și alții/Comisia, T-79/89, T-84/89-T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 și T-104/89, Rec., p. II-315, punctul 31).

28 În cazul de față, Tribunalul consideră necesar să examineze competența camerei de recurs a OAPI de a adopta Decizia din 10 decembrie 2009 și Decizia din 22 martie 2010 în temeiul articolului 39 din Regulamentul nr. 2245/2002.

29 Potrivit articolului 39 din Regulamentul nr. 2245/2002:

„În cuprinsul deciziilor [OAPI] se pot modifica numai greșelile de ortografie, greșelile de transcriere și erorile evidente. Acestea pot fi rectificate din oficiu sau la cererea uneia dintre părțile interesate, de către organul care a luat decizia."

30 În cazul de față, nici modificările realizate prin Decizia din 10 decembrie 2009, nici cele solicitate de reclamant la 23 decembrie 2009 nu vizează greșeli de ortografie sau de transcriere, aspect care, de altfel, nu este contestat de părți.

31 Reclamantul susține, în răspunsul la o întrebare scrisă adresată de Tribunal în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, că modificările în discuție nu vizează nici rectificarea unor erori evidente. Prin urmare, acesta consideră că Decizia din 10 decembrie 2009 și Decizia din 22 martie 2010 trebuie anulate ca urmare a necompetenței OAPI.

32 În ceea ce privește Decizia din 10 decembrie 2009, OAPI apreciază că omisiunea de a lua în considerare observațiile reclamantului formulate în termenul acordat constituie o eroare evidentă în sensul articolului 39 din Regulamentul nr. 2245/2002. Cu titlu subsidiar, OAPI susține că decizia respectivă a camerei de recurs putea avea un alt temei juridic, și anume principiul general de drept care permite retragerea unui act administrativ nelegal.

33 Referitor la Decizia din 22 martie 2010, OAPI susține că, în temeiul articolului 39 din Regulamentul nr. 2245/2002, camera de recurs era competentă să se pronunțe cu privire la cererea de rectificare formulată de reclamant la 23 decembrie 2009.

34 Având în vedere argumentele părților, este necesar să se verifice dacă modificările realizate prin Decizia din 10 decembrie 2009 și cele solicitate de reclamant la 23 decembrie 2009 vizau rectificarea unor erori evidente în sensul articolului 39 din Regulamentul nr. 2245/2002.

35 În această privință, potrivit jurisprudenței, având în vedere importanța caracterului obligatoriu al dispozitivului unei decizii definitive adoptate de o autoritate competentă și pentru a respecta principiul securității juridice, norma care permite, în mod excepțional, modificarea ulterioară a unei astfel de decizii este de strictă interpretare. Prin urmare, noțiunea „eroare evidentă" se limitează la erori de formă a căror natură reiese clar chiar din decizie și care nu îi afectează întinderea și fondul, astfel cum rezultă din dispozitivul și din motivele deciziei. În schimb, noțiunea „eroare evidentă" nu poate viza o eroare susceptibilă de a afecta fondul deciziei atacate [a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 14 decembrie 2006, Gagliardi/OAPI – Norma Lebensmittelfilialbetrieb (MANŪ MANU MANU), T-392/04, nepublicată în Recueil, punctul 55].

Cu privire la Decizia din 10 decembrie 2009

36 Trebuie observat că, prin adoptarea Deciziei din 10 decembrie 2009, camera de recurs a apelat, în esență, la mecanismul de rectificare pentru a remedia o încălcare a dreptului la apărare al reclamantului, astfel cum este consacrat la articolul 62 din Regulamentul nr. 6/2002, încălcare ce decurge din faptul că Decizia din 6 noiembrie 2009 a fost adoptată înainte de expirarea termenului acordat reclamantului pentru depunerea observațiilor.

37 Or, o astfel de încălcare a dreptului la apărare nu constituie o eroare evidentă în sensul articolului 39 din Regulamentul nr. 2245/2002, după cum a fost interpretat la punctul 35 de mai sus. Astfel, o asemenea încălcare constituie o eroare ce viciază procedura, care a condus la adoptarea Deciziei din 6 noiembrie 2009 și care, prin urmare, poate afecta fondul acestei decizii. De asemenea, luarea în considerare a observațiilor prezentate de reclamant în termenul acordat a afectat motivele Deciziei din 6 noiembrie 2009 și, prin urmare, conținutul său.

38 Aşadar, articolul 39 din Regulamentul nr. 2245/2002 nu constituia un temei juridic adecvat care să permită OAPI remedierea încălcării dreptului la apărare al reclamantului survenite în procedura în care a fost adoptată Decizia din 6 noiembrie 2009. În consecinţă, camera de recurs nu era competentă să adopte Decizia din 10 decembrie 2009 în temeiul acestei dispoziţii.

39 Fără a aduce atingere concluziei de la punctul anterior, trebuie subliniat că, astfel cum arată OAPI, Decizia din 10 decembrie 2009 putea fi, în principiu, adoptată de camera de recurs pe baza unui alt temei juridic.

40 Astfel, jurisprudenţa a consacrat un principiu general de drept conform căruia se admite retragerea retroactivă a unui act administrativ nelegal care a creat drepturi subiective, cu condiţia ca instituţia de la care emană actul să îndeplinească cerinţele referitoare la respectarea unui termen rezonabil şi la încrederea legitimă a beneficiarului actului care a avut încredere în legalitatea acestuia (Hotărârea Curţii din 12 iulie 1957, Algera şi alţii/Adunarea comună, 7/56, 3/57-7/57, Rec., p. 81 şi 116, Hotărârea Curţii din 3 martie 1982, Alpha Steel/Comisia, 14/81, Rec., p. 749, punctul 10, Hotărârea Tribunalului din 12 septembrie 2007, González y Díez/Comisia, T-25/04, Rep., p. II-3121, punctul 97).

41 Cu toate acestea, în pofida existenţei unui alt temei juridic, eroarea în alegerea temeiului juridic determină anularea actului în discuţie în cazul în care aceasta îi poate afecta conţinutul, în special prin vicierea procedurii aplicabile pentru adoptarea sa [a se vedea în acest sens Hotărârea Curţii din 10 decembrie 2002, British American Tobacco (Investments) şi Imperial Tobacco, C-491/01, Rec., p. I-11453, punctul 98, şi Hotărârea Curţii din 11 septembrie 2003, Comisia/Consiliul, C-211/01, Rec., p. I-8913, punctul 52].

42 Or, în speță, jurisprudența citată la punctul 40 de mai sus nu prevede o procedură specială pentru retragerea unui act nelegal.

43 În ceea ce privește respectarea condițiilor stabilite prin jurisprudența menționată, pe de o parte, Decizia din 10 decembrie 2009 a survenit la o lună și patru zile după cea din 6 noiembrie 2009, ceea ce constituie un termen rezonabil.

44 Pe de altă parte, Decizia din 6 noiembrie 2009 era favorabilă celeilalte părți în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs, din moment ce prin această decizie s-a respins calea de atac a reclamantului împotriva deciziei diviziei de anulare. Or, în măsura în care Decizia din 10 decembrie 2009 nu a modificat dispozitivul Deciziei din 6 noiembrie 2009, nu s-a adus atingere încrederii legitime a celeilalte părți în procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs.

45 Așadar, nu există elemente care să sugereze că alegerea eronată a unui temei juridic putea afecta conținutul Deciziei din 10 decembrie 2009. În aceste împrejurări, anularea deciziei respective ca urmare a acestei erori ar fi lipsită de orice efect util, din moment ce decizia adoptată de camera de recurs în urma anulării ar fi adoptată în aceleași condiții și ar fi întemeiată pe aceleași elemente ca și decizia anulată.

46 Prin urmare, trebuie concluzionat că eroarea camerei de recurs cu privire la alegerea temeiului juridic aplicabil nu justifică anularea Deciziei din 10 decembrie 2009.

Cu privire la Decizia din 22 martie 2010

47 Cererea de rectificare formulată de reclamant la 23 decembrie 2009 urmărea constatarea faptului că memoriul în care au fost expuse motivele căii de atac a fost depus în termen. Or, o astfel de cerere nu vizează rectificarea unei erori de formă care afectează decizia în discuție, ci reexaminarea pe fond a acesteia din urmă și adoptarea unei decizii noi cu un conținut diferit.

48 Prin urmare, ținând cont de cele expuse la punctul 35 de mai sus, eroarea invocată de reclamant în cererea din 23 decembrie 2009 nu constituia o eroare evidentă în sensul articolului 39 din Regulamentul nr. 2245/2002, ceea ce implică faptul că, în temeiul acestei dispoziții, camera de recurs nu era competentă să examineze pe fond cererea respectivă.

49 În plus, în măsura în care, prin respingerea cererii din 23 decembrie 2009, camera de recurs a considerat implicit că decizia sa anterioară cu privire la calea de atac era legală, aceasta nu era competentă nici să dispună retragerea deciziei respective.

50 În consecință, camera de recurs nu avea competența de a adopta Decizia din 22 martie 2010 cu privire la respingerea pe fond a cererii de rectificare din 23 decembrie 2009.

51 În aceste împrejurări, se impune anularea Deciziei din 22 martie 2010 în măsura în care aceasta privește cererea de rectificare formulată de reclamant la 23 decembrie 2009.

Cu privire la anexele la cererea introductivă

52 Potrivit OAPI, în măsura în care anexele K 8 și K 13 la cererea introductivă i-au fost transmise abia după adoptarea Deciziilor din 6 noiembrie și din 10 decembrie 2009, acestea nu pot fi luate în considerare.

53 Reclamantul nu a răspuns în mod specific la argumentul formulat de OAPI.

54 Trebuie să se observe că documentele în discuție, și anume declarațiile pe proprie răspundere ale reprezentantului reclamantului și ale unei salariate a acestuia, au fost transmise OAPI în anexă la scrisoarea reclamantului din 23 decembrie 2009, mai precis, după expirarea termenului acordat de OAPI reclamantului pentru depunerea observațiilor cu privire la admisibilitatea memoriului în care au fost expuse motivele căii de atac. În consecință, acestea nu făceau parte din situația de fapt a cauzei, astfel cum se prezenta aceasta la data adoptării Deciziei din 10 decembrie 2009.

55 În speță, documentele în discuție au fost analizate de camera de recurs în Decizia din 22 martie 2010. Or, pe de o parte, din cuprinsul punctelor 47-51 de mai sus rezultă că ele nu ar fi trebuit examinate în legătură cu cererea de rectificare formulată de reclamant, întrucât camera de recurs nu avea competența de a examina pe fond această cerere. Pe de altă parte, în măsura în care Decizia din 22 martie 2010 privește cererea de *restitutio in integrum*, aceasta nu face parte din obiectul litigiului desfășurat la Tribunal, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 19-26 de mai sus. Prin urmare, conținutul anexelor K 8 și K 13 nu este, în orice caz, pertinent în raport cu obiectul respectiv.

56 Prin urmare, nu este necesar ca Tribunalul să ia în considerare anexele K 8 și K 13 la cerere din moment ce, pe de o parte, ele nu făceau parte din situația de fapt de la data adoptării Deciziei din 10 decembrie 2009 și, pe de altă parte, nu intră în sfera obiectului litigiului cu care a fost sesizat Tribunalul, astfel cum a fost precizat la punctele 19-26 de mai sus.

Cu privire la fond

57 Reclamantul invocă două motive, primul este întemeiat pe încălcarea dreptului de a fi ascultat, iar al doilea, pe o eroare de apreciere. Trebuie observat totuși că cele două motive au, în esență, același obiect și că, prin urmare, se confundă în măsura în care ambele vizează eroarea pe care camera de recurs ar fi săvârșit-o prin faptul că a considerat că memoriul în care au fost expuse motivele căii de atac fusese depus peste termen și că era, din acest motiv, inadmisibil. Așadar, cele două motive trebuie examinate împreună.

58 Reclamantul susține, în esență, că decizia diviziei de anulare i-a fost notificată prin poștă la 25 mai 2009, astfel încât memoriul în care au fost expuse motivele căii de atac, primit de OAPI la 23 septembrie 2009, ar fi fost depus în termenul de patru luni prevăzut la articolul 57 din Regulamentul nr. 6/2002.

59 În acest context, reclamantul contestă faptul că decizia diviziei de anulare a fost notificată reprezentantului său prin fax la 20 mai 2009 și amintește că sarcina probei în această privință revine OAPI.

60 OAPI contestă temeinicia argumentelor reclamantului.

61 Cu titlu introductiv, trebuie să se amintească faptul că din articolul 47 din Regulamentul nr. 2245/2002 rezultă că OAPI poate notifica deciziile sale prin fax [a se vedea, prin analogie, Hotărârea Tribunalului din 19 aprilie 2005, Success-Marketing/OAPI – Chipita (PAN & CO), T-380/02 și T-128/03, Rec., p. II-1233, punctele 54-61].

62 Articolul 51 din Regulamentul nr. 2245/2002 precizează că președintele OAPI stabilește modalitățile de efectuare a transmiterii prin fax.

63 În această privință, articolul 2 din Decizia EX-03-04 din 20 ianuarie 2003 a președintelui OAPI precizează următoarele:

„Orice decizie, comunicare sau notificare transmisă de [OAPI] prin fax sau printr-un mijloc electronic de comunicare în cadrul procedurilor referitoare la desene sau modele industriale comunitare înregistrate menționează în antet organul responsabil, iar la sfârșitul deciziei, al comunicării sau al notificării, numele complet al agentului sau al agenților responsabili. Aceste mențiuni înlocuiesc orice ștampilă sau semnătură."

64 În cazul de față, raportul de transmitere al OAPI aferent notificării prin fax a deciziei diviziei de anulare cuprinde următoarele elemente:

— copia primei pagini a faxului, adică o scrisoare de însoțire adresată reprezentantului reclamantului care menționează organul responsabil (HAUPTABTEILUNG GESCHMACKSMUSTER – NICHTIGKEITSABTEILUNG) și agentul responsabil, precum și faptul că era anexată Decizia din 20 mai 2009 de șase pagini a diviziei de anulare;

— 20 mai 2009, ora 12.22, cu privire la data și la ora comunicării;

— „+34 965 13 98 18” cu privire la numărul de fax al OAPI;

— „004 989 82 00 61 11” cu privire la numărul de fax al destinatarului;

— „7” cu privire la numărul de pagini transmise;

— mențiunea „OK” cu privire la rezultatul transmiterii;

— 20 mai 2009, ora 12.27, cu privire la data și la ora generării raportului.

65 Astfel, având în vedere raportul de transmitere, trebuie să se constate, mai întâi, că OAPI a respectat cerințele stabilite la articolul 2 din Decizia EX-03-04 în ceea ce privește formalitățile referitoare la notificarea prin fax.

66 Apoi, din raportul de transmitere rezultă de asemenea că OAPI a trimis reprezentantului reclamantului la 20 mai 2009, ora 12.22, un fax de șapte pagini cuprinzând o scrisoare de însoțire de o pagină care menționa că era anexată decizia diviziei de anulare de șase pagini.

67 În sfârșit, potrivit raportului de transmitere, faxul trimis de OAPI la ora 12.22 a fost corect primit pe faxul reprezentantului reclamantului.

68 Trebuie să se examineze cele patru argumente invocate de reclamant în combaterea acestei din urmă constatări.

69 Astfel, în primul rând, reclamantul susține că din raportul de primire a faxului de către reprezentantul său din perioada 18-25 mai 2009, depus de reclamant, rezultă că la 20 mai 2009, ora 12.35, s-a recepționat un fax de șapte pagini care provenea de la un expeditor neidentificat.

70 În sine, această împrejurare urmărește să consolideze valoarea probatorie a raportului de transmitere examinat mai sus, din moment ce ea demonstrează că un fax având același număr de pagini ca faxul trimis de OAPI a fost primit la scurt timp de reprezentantul reclamantului.

71 În al doilea rând, reclamantul susține totuși că un interval excesiv separă trimiterea faxului de OAPI și primirea unui fax de reprezentantul reclamantului.

72 În această privință, trebuie să se admită că, deși, din raportul de transmitere a faxului de către OAPI, rezultă că trimiterea faxului a început la ora 12.22 și s-a finalizat cel târziu la ora 12.27, raportul de primire a faxului de către reprezentantul reclamantului indică ora 12.35 drept oră de primire.

73 În aceste condiții, astfel cum a susținut OAPI în ședință, acest decalaj de opt minute se poate explica prin faptul că, fiind reglate manual, cele două faxuri în discuție nu sunt reglate exact la aceeași oră, indicând astfel date care diferă într-o anumită măsură.

74 Prin urmare, intervalul constatat între trimitere și primire nu implică faptul că faxul primit de reprezentantul reclamantului nu este unul și același cu cel trimis de OAPI.

75 În al treilea rând, reclamantul susține că faxul primit de reprezentantul său la ora 12.35 nu menționează numărul expeditorului.

76 Or, chiar admițând că, astfel cum susține reclamantul, numărul expeditorului este în general menționat pe faxurile de la OAPI, această împrejurare nu exclude posibilitatea ca o astfel de identificare să nu fie afișată pe un anumit fax, în special din motive tehnice. În această privință, OAPI a precizat expres în ședință că faxul care a fost utilizat pentru trimiterea faxului în discuție nu face parte din sistemul său informatizat, astfel încât acesta nu era reglat automat pentru a afișa numărul expeditorului.

77 În plus, din Decizia EX-03-04 nu rezultă că OAPI ar fi obligat să indice numărul expeditorului pe faxurile pe care le trimite, iar reclamantul nu susține că o astfel de obligație ar exista având la bază un alt temei.

78 În aceste împrejurări, nici lipsa numărului expeditorului faxului primit de reprezentantul reclamantului nu permite să se considere că nu era vorba despre faxul trimis de OAPI.

79 În al patrulea rând, reclamantul susține că nu poate fi obligat să dovedească un fapt negativ, și anume că faxul trimis de OAPI nu a fost recepționat, pentru a contesta valoarea probatorie a raportului de transmitere aferent notificării prin fax a deciziei diviziei de anulare.

80 Cu toate acestea, trebuie să se constate că valoarea probatorie a respectivului raport de transmitere ar fi putut fi combătută prin probe pozitive. Astfel, reclamantul ar fi putut prezenta în special faxul pe care l-a primit efectiv la 20 mai 2009 la ora 12.35 pentru a dovedi că nu este vorba despre faxul trimis de OAPI în aceeași zi la ora 12.22.

81 Reclamantul susține totuși că nu i se poate pretinde să prezinte această probă. Pe de o parte, ca urmare a lipsei numărului de fax al expeditorului, nu ar fi posibil să se stabilească modul de gestionare a faxului în discuție. Pe de altă parte, a trecut mult timp de la primirea acestuia.

82 Aceste argumente nu pot fi primite. Astfel, modul de gestionare a faxurilor primite de reprezentantul reclamantului ține de responsabilitatea exclusivă a reprezentantului respectiv. Prin urmare, în măsura în care, din examinarea rapoartelor de transmitere și de primire rezultă că OAPI a trimis un fax reprezentantului reclamantului și că, la scurt timp, acesta din urmă a primit un fax având același număr de pagini și provenind de la un expeditor neidentificat, consecințele neprezentării faxului primit în mod efectiv de reprezentantul respectiv trebuie să fie suportate de reclamant.

83 Acest lucru este valabil cu atât mai mult cu cât, potrivit articolului 28 alineatul (1) litera (c) punctul (i) din Regulamentul nr. 2245/2002 coroborat cu articolul 1 alineatul (1) litera (b) din același regulament, partea care a formulat cererea de declarare a nulității sau reprezentantul său este liberă să indice sau nu să indice un număr de fax și, prin urmare, să stabilească dacă acest mijloc de comunicare va fi utilizat la transmiterea comunicărilor dintre OAPI și partea respectivă. Astfel, în aceste împrejurări, sarcina de a lua măsurile de precauție adecvate pentru a dovedi, dacă este cazul, conținutul documentelor primite efectiv prin acest mijloc de comunicare revine părții care a formulat cererea de declarare a nulității sau reprezentantului său.

84 Având în vedere cele de mai sus, trebuie să se concluzioneze că raportul de transmitere dovedește corespunzător cerințelor legale că decizia diviziei de anulare a fost notificată reprezentantului reclamantului prin fax la 20 mai 2009. Prin urmare, camera de recurs a considerat, fără a săvârși vreo eroare, că memoriul în care au fost expuse motivele căii de atac, primit la 23 septembrie 2009, a depășit termenul prevăzut la articolul 57 din Regulamentul nr. 6/2002 și nu putea, așadar, să fie luat în considerare.

85 În aceste împrejurări, contrar celor susținute de reclamant, camera de recurs nu era obligată să aibă în vedere ipoteza unei probleme tehnice de primire a faxului respectiv sau de trimitere a acestuia la un număr incorect. În fond, reclamantul nu face nicio precizare cu privire la natura unei eventuale probleme tehnice și nu contestă faptul că numărul destinatarului indicat în raportul de transmitere este numărul de fax al reprezentantului său.

86 Reclamantul nu poate invoca în mod întemeiat nici faptul că, întrucât nu i-a permis să depună observații, camera de recurs i-a încălcat dreptul de a fi ascultat. Astfel, pe de o parte, din moment ce nu a depus memoriul în care se expun motivele căii de atac în termenul prevăzut în acest scop, reclamantul însuși a omis să își exercite dreptul respectiv în ceea ce privește motivele căii sale de atac. Pe de altă parte, în ceea ce privește admisibilitatea memoriului în care se expun motivele căii de atac, reclamantul a prezentat OAPI, la 14 octombrie și la 12 noiembrie 2009 observații care au fost examinate de camera de recurs prin Deciziile din 6 noiembrie și din 10 decembrie 2009.

87 În ultimul rând, reclamantul susține că interesele în discuție nu au fost evaluate corespunzător de camera de recurs, în special în ceea ce privește o eventuală cerere de *restitutio in integrum* care vizează soluționarea problemei transmiterii faxului în litigiu.

88 Cu toate acestea, reclamantul nu precizează care interese ar fi trebuit să fie puse în balanță cu faptul că memoriul în care se expun motivele căii de atac a fost depus peste termen.

89 Mai mult, decizia camerei de recurs cu privire la admisibilitatea căii de atac nu l-a lipsit pe reclamant de posibilitatea de a solicita *restitutio in integrum*, ceea ce acesta a și făcut la 23 decembrie 2009. Or, din cuprinsul punctelor 25 și 26 de mai sus rezultă că analizarea acestei cereri de către camera de recurs în Decizia din 22 martie 2010 nu face parte din obiectul litigiului cu care a fost sesizat Tribunalul.

90 Întrucât toate argumentele reclamantului au fost înlăturate, se impune respingerea celor două motive invocate de acesta.

Cu privire la cererea de măsuri de cercetare judecătorească

91 Reclamantul solicită Tribunalului audierea a doi martori, pe de o parte, pentru a dovedi că faxurile care provin de la OAPI menționează numărul faxului de trimitere și, pe de altă parte, pentru a prezenta modul de lucru din cadrul cabinetului reprezentantului său, în special în ceea ce privește modul de gestionare a faxurilor primite. Reclamantul afirmă că această măsură va permite dovedirea faptului că Decizia diviziei de anulare nu a fost notificată reprezentantului său prin fax la 20 mai 2009.

92 Or, având în vedere ceea ce s-a menționat la punctele 75-78 și 81-83 de mai sus, nici problema de a se stabili dacă faxurile care provin de la OAPI menționează numărul faxului de trimitere, nici modalitățile de organizare a activității în cadrul cabinetului reprezentantului reclamantului nu sunt relevante pentru soluționarea litigiului cu care a fost sesizat Tribunalul. În consecință, cererea de măsuri de cercetare judecătorească trebuie respinsă ca lipsită de obiect.

93 Având în vedere cele de mai sus, se impune anularea Deciziei din 22 martie 2010 în măsura în care privește cererea de rectificare formulată de reclamant la 23 decembrie 2009 și respingerea acțiunii cu privire la restul motivelor.

Cu privire la cheltuielile de judecată

94 Potrivit articolului 87 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau la mai multe capete de cerere, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată sau poate decide ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli. În circumstanțele speței, trebuie să se decidă ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a patra)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia Camerei a treia de recurs a Oficiului pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) (OAPI) din 22 martie 2010 (cauza R 621/2009-3) în măsura în care privește cererea de rectificare formulată de domnul Peter Reisenthel la 23 decembrie 2009.

2) Respinge acțiunea cu privire la restul motivelor.

3) Fiecare parte suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 18 octombrie 2011.

Semnături